

Málnási Ödön

**A magyar
népközösségi eszme története**

Lócsey kiadás

Budapest 1938

*„Egy nemzet csak annyiban létezik,
amennyiben n é p.“* Mussolini.

A magyar népközösségi eszme olyan idős, mint a magyar nép. Legalább kétezeréves szent tűz, mely a magyar népiélek mélyéből megújulva, történelmi időket világított és lelkeket melegített. Tűzét nemzetközi törekvések szolgálói olykor a nemzetietlenség és nemzetköziség vizével locsolták, de eloltani nem tudták. Ma is hamu alatt parázslik és epekedve várja fellobbantását, hogy fénye új évezredbe világítson és melege megdermedt magyar lelkeket nagy tettekre indítson. Megértője csak az lehet, akinek magyar lelkében végigviharzott népének minden megpróbáltatása, küzdelme, gyötrelme, szenvedése. Aki a magyar múlt és jelen napsütéses bérceiről sohasem ment le a magyar nép társadalmi völgy fenekeibe, siralomvölgyeibe, annak számára nincs mit mondani a magyar népközösségről.

A nép és az állam a történelemben ritkán jelentenek egymást fedő fogalmat, mert vagy az **államhatárok** nem egyeztek a népközösség-határokkal, vagy pedig az államvezetésben nem népközösségi érdekek uralkodtak, hanem osztályérdekek és utóbb sémi faji érdekek. A népközösség nem csupán terület, hanem mindenekfölött szellem. „Egy nemzet csak annyiban létezik, amennyiben n é p.“ (Mussolini.) Az állam nem öncél, csak eszköz a népközösség szellemi, erkölcsi és anyagi értékállományának fenntartásához és korszerű fejlesztéséhez. „Az államalkotó és fenntartó erők a valóságban: az egyes áldozat képessége és áldozatkészsége a közösségért. Az ember sohasem áldozza fel magát gazdasági célokért, vagyis nem hálnak meg üzletekért, hanem csakis ideálokért.“ (Hitler.) Amelyik népközösségben él és ég, lángol a népkö-

zösségi eszme, az fejlődik, sokasodva tör magának utat a népek országútján. A megállás a népközösségre nemcsak lemaradást, hanem halálos veszedelmet jelent. A sztatikus történelmi korok levegőjében a halál baktériumai tenyésznek és a lélek dekadenciáján keresztül a népközösség történelmi kriptáiba vezetnek. A népek életében csak a dinamikus, harcos korszakok természetesek, mert az élet főeleme a küzdelem, a harc. Népegyéniségek csak rettenthetetlen bátorsággal és kitartással megvívott háborúkon keresztül edződnek, izzanak népszemélyiségekké. A magyar népközösség éppen ezért nem népegyéniség, hanem népszemélyiség.

A nép közösségi eszme *tényezői*: 1. az átértett származásközösség, 2. az érdekközösség, 3. a célközösség, 4. a közös történelmi múlt, 5. a kultúrközösség és 6. a sorsközösség. Ezek a tényezők egyik népnél sem együtt és egyszerre jelentkeznek, hanem egymást változtatva uralják a néplelket.

A magyar honfoglalásnak az átértett *származás közösség* és a *célközösség* az erőforrása. A nemzeti szervezeten alapuló földközösség az új hazában a népközösségi eszmét erősíti. A faji öntudat teszi az első századot dinamikussá. A faji öntudat a forrása a népközösség hatalmi akarata katonai eszközökkel való érvényesítésének. Egy nép, egy célért, egy akarattal, egy vezér alatt harcol. Minden férfi katona.

A magyar népközösség elhelyezkedésével a népvándorlások legfontosabbika bezárul. A keleti magyarság a feudális-keresztény övezet határvonaláig jutva, nyolcvanöt év után megtorpant és mielőtt elődei nyomán a teljes pusztulás útjára léphetett volna, az európai állami és társadalmi rendszerhez alkalmazkodott. A pápa és a német-római császár dualisztikus uralmában helyet foglaló, politikai hatalmú egyház a pogány római jogrendszer legitimizált örököséként Európa feudális megszervezésével biztosítja a már bomladozó kontinens univerzalitását. Vállalja a termelés átszervezését és a társadalmi harcoknak lelki síkra redukálását. A lemondást addig nem tűrő népközösségeket az örökélet szenvedéstkiegvensúlyozó világszemléletével ennérsékre neveli és a termelésben való szerepvállalásra készíti. Éppen ezért a származásközösség átértését, a faji öntudatot a keresztény testvériség eszméjével elhomályosítja és helyébe, vagy legalább melléje főtényezőnek a *sorsközösségvállalást* állítja.

Ezen műben az egyháznak apostoli jogú munkatársa Szent István király.

De azért Szent István korában a népközösség *szerves egységébe* tartoznak a nemes fötisztek, földesurak, birtokos szabadok, más birtokán jobbágyok, katonák, bérlők, vendégek és szabadosok. Csak az idegen fajú rabszolgák vannak kizárva a népközösségből. Az uradalmi királyság korszakában az erős központi, királyi hatalom a *királyi* szervezetű *vármegyék* felhasználásával a nagybirtok hatalmi túlkapásaitól megóvja a népközösségi érdekeket. Csak a központi, királyi hatalom alapjának, a királyi vármegyének kicsuszamlása, a *nemesi vármegye* kifejlődése, valamint a király korlátlan törvényhozói jogának két *rendi* táblára áthelyeződése indítja meg a népközösségi érdekek hat évszázados felőrlési folyamatát és a népközösségi eszme állandósított *válságát*. A *rendi alkotmány* kialakulása egyre szűkebbre szorítja a nemzet fogalmát, jogi keretét.

Az Anjouk és Luxemburgi Zsigmond a rendi magyar államot nagyhatalmi szintre emelik imperializmusukkal, de az általuk uralt népközösségek érdekeit *elhanyagolják*, ezért nagyhatalmi építményük nem volt tartós. „Egy állam értékét nem kulturális színvonala, vagy a külvilággal szembeni hatalmi állása, hanem kizárólag az adja meg, hogy mennyire szolgálja ez a berendezkedés a kérdéses nép *javát*“. (Hitler.) A magyar népközösség érdekeinek dinasztikus alárendelése a rendi nagyhatalom idegen eredetű fájának gyökereit kiszárította. A jobbágyok tömegei a feudálisán összezsugorított nemzet érdekközösségéből kikapcsolódnak és a külső ellenség helyett saját földesuraik ellen fordulnak. Kardos János és társainak 1437-iki jobbágylábadása, a vezetők karóbahúzása: az erdélyi fajmagyar népközösség erőit veszedelmes fogyatkozásnak indítja. Hét év múlva a magára hagyott király ütközetben esik el.

A legzseniálisabb magyar államférfi: Hunyadi János bölcsen ismeri fel a népközösség és a haza érdekegységének jelentőségét. Belátja, hogy a jobbágymozgalmak elfojtásával nem lehet az országot megmenteni. Egyik levelében nyíltan elismeri a közös hazában az egész nép *érdekben egyesítésének* szükségességét. Biztosítja a jobbágyok emberséges megélhetését. Visszaadja a származásközösségen alapuló *kollektív*

nemzettudatot. Ezt a kiapadhatatlan népi erőt telíti támadószellemmel és transzformálja a győzelmek sorozatává. Nándorfehérvár alatt az őt bálványozó jobbágyokból alakított gyalogság menti meg az európai civilizációt. Fiának, Mátyás királynak népi gyökérszerű belpolitikája az encélú magyar katonai nagyhatalomnak 29 háborús éven keresztül jelentős győzelmeket biztosít. Belpolitikájában a platonizmus teljesállami beavatkozása és arisztokrataikus szocializmusa érvényesül. Európai uralkodótársai második Attilának tekintik,, aki udvarában a magyar fajtudatot fejezi ki. A népközösségi eszme tényezői közül a *származásközösség* újból nemzetéltetőelv. A magyarság a nyugateurópai népközösségekkel egyenrangú tényező.

Mátyás király halálával a *feudális oligarchák* kisajátítják a központi hatalmat, a királyi hadsereget szétverik, az ország déli felén felvonuló török seregek ellen, hadjáratok helyett, bengálitüzes országgyűlési szónoklatokat indítanak. A katonanemzet vezetői orációzó, törvényszaporító *jogászokká* válnak. A nemzeti jövedelem egyensúlyának felborítása, a jobbágytömegeknek elviselhetetlen nyomorba taszítása, Dósa György és 70.000 fajmagyar társának tömeges kivégzése tizenkét év múlva katasztrofálisan bosszulja meg magát. A származásközösség elleni borzalmas merénylet, az érdekközösség jogi elpusztítása: a hazával szemben teljesen *közömbössé* teszi a jobbágytömegeket, ezért hiába rendelik el az általános védkötelezettséget. Az oligarchia a mohácsi fertőbe taszította, nagyhatalomból ütközőállamocskákra bomlasztotta Magva rországot és a török katonai monarchia nemsokára a Középduna-medence belső védelmi vonaláig, a felvidékekig terjeszkedett. A Hármaskönyv a nemzet-fogalmat erőszakosan megszükiti. A nemzetet, a natio-t jogilag elválasztja a köznéptől, a plebs-től és a szentkoronatan új értelmezésével a király hatalmát a nemességtől származtatja. Széchényi Istvánig a jobbágytömegek a nemzeti népközösségfogalomból kizárattak. Az új szentkoronatan a rendi prizmán keresztül megtöri a szentkoronának a jobbágyok számára is igazságot sugárzó fényét. A nemzetfogalom *feudálisan* összezugsorodik. A származásközösségből fakadó faji entudat helyébe évszázadokra a nemzetmeghasadást kifejező *osztályentudat* lép. Az érdekközösség teljes elhanyagolása folytán

a magyarság elszakad a nyugateurópai kultúrközösségtől. Csak a nógrádi jobbágyok felkelése lobbantja fel a faji öntudatot: a szittya szabadságért veszik fel a harcot és veretik szét fejüket. A török uralom alá jutott területeken csak az ugoros magyar *paraszi* tömegek maradnak és hatalmas áldozatok árán megőrzik az anyaföld nemzeti jellegét.

A négy évszázadra felülkerekedett *habsburgi állam-eszme* természetes ivadéka a rómainak, mely különböző népközösségek heterogénitásban tartásán épült fel. A szent római birodalomban a népközösségi eszme csak eltemetett, tektonikus erőként hatott, mert a birodalomban élő népközösségek felett a szent római-habsburg birodalom állameszméjének elnemzetietlenítő, hideg sarki fénye derengett. A népközösségek heterogénitásának biztosítói: 1. a császári hadsereg és 2. az univerzális római egyház. Az első csak katonaközigazgatási kerületeket ismer, a második csak római provinciát. A nemzeti népközösségi jelleg mindkettőnél háttérbe szorul. A hadügynek és külügynek Ausztriával való egyesítése folytán a magyar népközösség *külföldi egyénisége* 378 évre megszűnik.

A kereszteshadjáratok óta a Nyugat gyorsan városiasodik, a középkori feudalizmus bomlásnak indul és Európa nemzeti népközösségenként differenciálódik. Az univerzalizmást szolgáló egyház elveszti univerzáló erejét. Amikor a népközösségi eszme tényezői közül már a sorsközösség is sorvadásnak indul, éppen 1540-ben lélekhódító útjára indul az első Magyarországon megjelent magyarnyelvű könyv: az *evangélium* és az új hittel a Krisztustigenlő magyarok lelkében a *sorsközösségtudatot* fellángoltatja. Ahányszor a habsburgi állameszme fizikai és lelki hatalmi eszköze: a császári hadsereg és a római egyház a magyar rendi társadalommal érdekellentétbe kerül, Bocskaytól Rákóczi Ferenccig, egy évszázadig a népi tömegek a sorsközösségtudatosító *vallásszabadságért* harcolnak. Nálunk is, mint máshol a 30 éves háborúban, a vallásszabadság elve tömegmozgató eszköz. Csak az I. Rákóczi György által bevezetett epizkopális rendszer megmerevedése, a presbiteriális rendszer alárendelése fosztja meg a magyar protestantizmust népközösségi gyökérzetétől és csontosítja a feudális rendi államba.

A harmincéves háború eredményeként Róma vetületé-

ben megjelenik Potsdam—Berlin, amely a Habsburgok németbirodalmi hatalmát szétporlasztja és a Rajnától a Duna felé szorítja. A Habsburgok dunai monarchiájukban keresnek kárpótlást és heterogén birodalmuk népközösségeit fokozatosan fosztják meg a népközösségi eszme tényezőitől, hogy fölöttük uralkodhassanak. A tengeri hatalmak felülkerekedése, a spanyol-osztrák Habsburg-túlsúly lebontása után pedig a dinasztia a német olasz koncepció kiépítésével ezen két népközösség önállósulási törekvéseit is keresztezi. Zrínyi Miklós nemzetpolitikai elveinek mellőzése, a magyar nemzetnek érdekközösségben való egyesítése elmaradása folytán a török hatalmat túlnyomóan idegen haderők szorítják vissza a Duna-Száva vonalra és az Alföld gazdaságából azt is elpusztítják, amit a másfélszázados török uralom meghagyott. Hatalmas területeket néptelenítnek el. A rendi alkotmányt makacsul megvédő országgyűlés a népközösségi érdekek kielégítése helyett megszavazza az állandó császári hadsereg fenntartását (1715:VIII.). A kard már csak nemesi ruhadísz. A magyarság hatalmi akarata elsatnyul, az ősi magyar katonaszemély kihálási folyamata meggyorsul. A kardforgató ősök ivadékai a nemzetfogalomból kizárt népi tömegek ellen paragrafusszablyákat forgató jogászokká csökevényesednek. Az elnéptelenített területeken tömegesen jelennek meg idegen népközösségek vándorló fölöslegei, mert a rendi feudalizmusnak és' az udvari kamarának teljesen mindegy, hogy az obulusokat milyen populus keresi meg: sváb, német, szerb, román, tót vagy rutén. 1720-ban két és félmillió lakosból még 46% magyar; 1787-ben 8 millióból már csak 30%. A Hungaria Poliglotta sötét felhői ráborulnak a magyar népközösségre. A betelepült idegen fajok egyelőre *sorsközösséget* vállalnak a magyar népközösséggel. A származásközösség, érdekközösség, célközösség, multközösség és kultúrközösség tudata *szétfoszlik*. A rendi kiváltságos rétegek és a nép érdekellentéte folytán a magyar népközösség nem tud a nyugat-európai kultúrszférába repatriálódni.

A XIX-ik századba forduló rendi nemzedék a dinasztiaival együtt, közösen védekezik a koreszmével, a jobbágyszabadítás és köztelherviselés elvével szemben. A magyar népközösségi érdekeket a király 3500 és a nemesi vármegeyk 5500 hivatalnoka teljes *együttműködéssel* szorítja

vissza, hogy a középkori állami és társadalmi rendet fenn tarthassa. Metternich a magyar rendi alkotmányt konzerválni és prolongálni kívánja, mert jól tudja, hogy a rendiség megszűnése után Magyarország nem marad a Habsburg-Ausztria gyarmata. Az adómentes rendi kazafiság addig oltalmazza a rendi alkotmányt, amíg a rendiség tényezőinek nagyrésze gazdaságilag maga is *tönkremegy*.

Az 1848/1849-iki szabadságharcban a magyar népközösség életerejét Kossuth Lajos *a nép és haza érdekközösségének* biztosításával éleszti fel. A néperdekek kielégítése támadó szellemmel telíti a szabadságharc honvédcsapatait. Mindenki tudja, hogy *mit* kell megvédeni. A Habsburg-Lotharingiai dinasztia csak az *angol* diplomácia által közbeavatkozásra készített *oros* birodalom katonai ereje segítségével tudja letörni és vérbefojtani a magyar népközösség szabadságharcát, önállósulási küzdelmét. A magyar önállósulási kísérlettel együtt visszaszorítják a *német* és *olasz* népközösségek szabadságmozgalmát is. Az angol és orosz hatalmi tényezők összetartása *utoljára* házasította össze Bécsset Prágával és Budával.

Már a szabadságharc megmutatta, hogy a magyar államterületen többségbe jutott idegenfajú népközösségek kibontakozó nacionalizmusa a centrifugális erőket aktiválja. A származásközösség helyébe a származáskülönbözőség, a célközösség helyébe a célellentét lép. A habsburgi birodalom heterogénitását újból csak az egymással vetélkedő császári hadsereg és univerzális egyház primátusságának biztosításával lehet megőrizni. A sokfajú, soknyelvű családi birodalom csak a császárnak *nemzettudatlanul* engedelmeskedő és az ő személyével kardbojtközösségben levő tisztikar segítségével tartható össze. A nemzetéltető faji nacionalizmust elnyomja a nemzetsorvasztó *dinasztikus hazafiság*. Pedig ez a dinasztia ekkor már másfélszázad óta *zsidó bankházaknak* volt eljegyezve. A bécsi Oppenheimer és Wertheimer bankházaktól az amsterdami zsidó bankházakon keresztül egyenes út vezetett Rotschild Meyer öt fiának Londonból, Párizsból, Frankfurtból, Bécsből és Nápolyból Európát behálózó pénzintézeteiig.

Ha az utolsó Habsburg férfinék, VI. Károly német-római császárnak három zsidó bankháznál 60 millió forint-

nyi adósságától kezdve figyelemmel kísérjük a lotharingiai-val meghosszabbított dinasztia *bankkapcsolatait*, akkor határozottan megállapíthatjuk, hogy Magyarország elzsidósodása, a magyar népközösségnek kívülről, túlnyomóan *askenázi* fajúakkal való *megszállási* folyamata ezzel szerves összefüggésben van. A XVIII. században Cseh- és Morvaország felől az ország nyugati felét, a XIX. század első felében Galiciából az ország északkeleti felét, a század második felében pedig a fővárost és a vidéki városokat egyre nagyobb rajokban szállják meg askenázi zsidók. Budapest helyzeti energiájának megkétszereződése és vonzási területének megnégyesződése nagyon kedvezett a zsidóság olymervű megszorodásának, amely a feudálizmus fejlődésgátló nyűgétől idejében megszabadult nyugati népközösségeknél teljesen, vagy legalább is alig ismert volt. Ez a zsidóság nyelvileg megmagyarosodott, de faji sajátosságainak megfelelően a népi érdekközösségbe, lelki egységbe nem olvadhatott, mint ahogy az angol gyarmatos is csak a gyarmati lakosok nyelvét tanulja meg, de velük lelkileg soha össze nem forr.

A magyar népközösségnek zsidó szervezés alá jutása egybeesik a 67-es megegyezéssel. Amikor Bismarck Poroszország katonai újjászervezésével a német nemzeti egységet Ausztria nélkül alapozza meg, Ferenc József belátja, hogy a német nyomással szemben csak a magyarországi gazdasági hatalmi tényezők megnyugtatóásával védekezhetik. Az angol elszigetelési politika is a német-olasz koncepció hiú, dinasztikus ábrándjairól való lemondásra kényszerítette. Éppen ezért Magyarországon a hatalomba visszahelyezi és hitbizoinánytömegekkel megerősíti a *feudalizmust*, de ugyanekkor a londoni Rotschild-ház bécsi intézetén keresztül a *nemzetközi zsidó tőkének* is megadja a lehetőséget ahhoz, hogy Magyarországot a City kamatgyarmatává tehesse. A bécsi Rotschild-bank pesti leány intézete a nemzetközi zsidóság számára aranyshivó csatornákat fektet le Magyarországon. A magyar ipar túlnyomó nagyrésze zsidó bankérekörben nagyüzemesül. A külföldi tőke beözönlésével egyidejűleg a versenykapitalizmus világszövetsége Magyarországon feléleszti a két szabadkőmíves nagypáholyt, amelyeket 1886-ban a *Szimbolikus Nagypáholy* egy séges keretbe foglal. A pauperizálódással együtt megháromszorozott ipari munkásokat

pedig a liberalizmus társadalmi vetületében, a *nemzetközi szociáldemokrata* szakszervezetekben szervezi meg roham-szervezeteket.

A liberalizmus népközösségünk fölé akkor szervezi meg *n* nemzetközi kapitalizmust, amikor a legtöbb nyugati államban ez már befejezte dinamikus fejlődési korszakát. Éppen ezért amíg Nyugaton statikus korszakba lépett, nálunk megsokszorozott, mohó étvágyal vetette rá magát a magyar népközösségre. A liberalizmus *állameszméje* nálunk is a népközösséget egyszerűen az *állam lakosságának* minősítette, hogy ezáltal az askenázi faj számára az „*othontalálás*“ és „*megpolgárosodás*“ jogi lehetőségeit biztosítsa. A zsidó Territorialitát-prinzip a népet az államterület függvényének állította be. A liberalizmus a nemzetközi tőke számára az államot gazdasági, a parlamentáris pártok útján a tőkét kiszolgáló szervezetnek tekintette, elhomályosítva azt az igazságot, hogy „*az állam nem gazdasági, hanem népi szervezet*“ és „*az állam nem gazdasági tényezők foglalatja gazdasági feladatok teljesítésére, hanem fizikailag és lelkileg azonos lények szervezete fajiságuk fenntartásának megkönnyítésére*“. (Hitler.)

A liberalizmus csak Homo oeconomicust, gazdasági embert ismert; a *munkát ómnak* minősítette, elhomályosítva azt az igazságot, hogy „*gazdasági ember nem létezik, csak teljes ember, aki egyben politikus, gazdasági, vallásos, szent és harcos!*“ (Mussolini.) A liberalizmus nálunk is a népközösségnek uralomilluziókat nyújtott, hogy valóságban *titkos* és *felelőtlen* erők uralkodhassanak fölötté. A magyar népközösséget a liberalizmus idegen fajú kultúrája és idegen érdekeket szolgáló sajtója a nyugateurópai kultúrszférába emelte, mert ennek kozmopolita és nemzetközi fertőjébe kívánta züllesztetni. Éppen ezért a liberalizmust kiszolgáló kultúrpolitikusok a *faji entudatra, sorsközösség és érdekközösség* vállalásra nevelést a pántlikáshazafiságra beállított nevelésből ugyanúgy mellőzték, mint ahogy az idegen sajtó is tagadta.

A nemzetnevelés sztatikus fogalmába a faji entudat dinamikus tényezőjét nem illesztették be. De mivel a nemzetfogalom tartalmilag és jogilag a feudális és kapitalisztikus rétegekre korlátozódott és a népközösségben maga a nemzetfogalom is mindinkább ellenszennessé fejlődött, azért a népközösségre ráterpeszkedő nemzetközi erők sajtójukon és gyűléseiken ke-

resztül a *nacionalizmust* gyűlöletessé és a nemzetbukás lépére vezető *internacionalizmust* rokonszenvenné tették. A liberalizmus nálunk is a lelki anarchia előszobája.

Az elidegenedett nagybirtok és az idegen nagytőke házasságából csak a *feudálkapitalizmus* terhelt gyermeke születhetett meg, amelyet a dinasztia dédelgetve nevelt és fejlesztett a népközösségek rovására. A dinasztia egy történelmi nemzeti forradalom elleni biztosítékul Bécs hatalmi előterepein: Csehországban, Morvaországban és főleg a Dunántúl a hitbizományok számát és terjedelmét megsokszorozta. A háború előtti nemzedék sorsdöntő kérdése ez volt: a 45%-ban agrárproletári sorsra taszított népet mentsék meg vagy a 40% terjedelmű nagybirtokot? Az utóbbit akarták rövidlátóan megmenteni és ennek következtében elveszett az ország földjének 71%-a és népének 64%-a. Az elmaradt földbirtokreformot idegen fajok saját javukra hajtották végre. Hétmillió hold nagybirtokon a szomszéd népközösségek osztozkodtak. Másfélmillió földéhes magyar paraszt pedig Amerikába szakadt.

Mindezen bajokhoz járult a hadsereg *közös* jellege, a katonai kérdés rendezetlensége, az önálló *magyar* hadsereg hiánya, amely a magyar népközösséget 1715 óta az amilitarizálódási folyamatból az antimilitarizmus posványa felé terelte. A liberalizmus céltudatosan értékesítette a helyzetet a politikai és katonai tevékenység éles *elválasztására*, hogy a kimélyített szakadékon át a gazdasági életet, a magántőkét az askenázi faj kezében összpontosíthassa.

A világháború lezárta a liberalizmus korszellemét, amely korszellem csak a termelőeszköztulajdonost ismerte el libernek, szabadnak. A XIX. század a nemzetközi liberalizmus, a XX. század a kollektív tekintély százada. A XIX. század a kapitalizmus, a XX. század a munka uralmának és dicsőítésének százada. A világháború utáni állam csak kollektív népközösséget ismer, amelyben „az egyén nincs megsemmisítve, mint ahogy egy ezredben a katona értéke nincs csökkentve, hanem megsokszorozva bajtársai száma által“. (Mussolini.) A római birodalomban és legitimizált jogutódjaiban a népek meghódítottak voltak. Az új népbirodalomban a népközösségek uralkodnak. Az új, megtisztult nacionalizmus minden népet saját életformájához vezet, éppen

ezért nem univerzális, hanem pluriverzális. Szakít a népek erőszakos vagy mesterséges elnemzetlenítésével, mert az ilyen népek faji és kulturális homogénitásuk elsorvasztásával az állam értéktelen tehertételeivé válnak.

Korunk dinamikus, harcok kor. A hős népeket a népfeleségjog magaslatára emeli. A gyáva, kiélt népeket pedig az askenázi fajnak dobja martalékul. Éltrevaló, heroikus népek nem alkotnak nyugalmi szigeteket, ahol a mozdulatlan-ságban eltemetkeznek. „Ha azt kövctelnők, hogy térjünk vissza a csendhez, nyugalomhoz, a békéhez: ellenszegülnénk korunk mai törekvéseinek!” (Mussolini.) „A negatívum, a mozdulatlan-ság maga a kárhozat.” (Mussolini.) Amelyik nép lemarad a szakadatlan menetelésből, az várhatja gyors elpusztulását.

„*Mi ellenségei vagyunk a kényelmes életnek!*” (Mussolini.) „Számunkra az élet folytonos küzdelem, amelyet mi derült lélekkel, nagy bátorsággal, rettenthetetlen lelkesedéssel vállaltunk el!” (Mussolini.) A népek csak akkor fogják megérteni teljesen egymást, ha mindenhol a megtisztult nacionalizmus jut uralomra. A legközelebbi világháború ideje *közeledik*. Azon népközösségek között fog az emberiség történetének legnagyobb összecsapása megtörténni, amelyek között az egyik oldalon a nacionalizmus szellemében újjászületett népközösségek, a másik oldalon a zsidó erkölcsi világrend utolsó bástyaiba szorult népközösségek állanak. Győztesek csak a lelkileg újjászületett, a népközösségi eszmétől áthatott népek lehetnek. „A fizikai tényezők csak fából készült hüvelyt képeznek a nép lelke körül.” (Clausewitz.) Győztesek csak olyan népközösségek lehetnek, amelyek a totális háborúhoz már az *előző* években felkészültek: amelyek egy erős férfi vezetése alatt egyetlen népközösségi társadalomba kovácsolva és a zsidó faj teljes kikapcsolásával a magukénak mondhatják a népközösség erkölcsi, szellemi és gazdasági erőállományát.

A magyar népközösség addig nem remélheti a közeledő nagy mérkőzésből győzelmes kikerülését, amíg 3,700.000 fajmagyar agrárproletár *hontalan* a saját hazájában és amíg fajilag közel 7% askenázi a magyar népközösség elől *minden életnedvet* elszív és közben sajtójával *mérgezi*, kórokozó bacillusokkal telíti a néplelket.

A kapitalizmus dekadens, a világháború befejezése óta tartó időszakában nálunk is céltudatos *propagandaháború* folyt a népközösségi eszme maradéktényezőinek kipusztítására, a faji öntudat, a népi sorsközösség, érdekközösség és célközösség teljes kiirtására. Ez a propagandaháború akkor jutott tetőfokára, amikor néhai Gömbös Gyula felújította a nemzeti encélúság gondolatát. A három internacionális szövetség kétségbeesett támadása mégis hasznos volt, mert végre a zsidó és a zsidósággal érdekközösségben levő sajtóról mindenki megállapította azt, amit más népközösségek korábban ismertek fel: „A zsidó újságok *mindig* hazudnak és hogyha véletlenül igazat is mondanak, azt csak azért teszik, hogy azzal valami nagyobbfajta hazugságot leplezzenek.“ „Nem tisztességes hazafi és nem igazi nemzetiszocialista az, akit a zsidó újságok nem szidnak és nem átkoznak.“ (Hitler.)

A magyar népközösségi eszmének utóbb már nem is a hitelvesztett zsidóság a legnagyobb ellensége, hanem azok az *álkeresztények* és *gyászvitézek*, akik anyagi előnyökért a zsidó érdekek kiszolgálására mindenkor kaphatók. Már pedig világnézetek egymással nem üzletelhetnek. „Aki szereti népét, szeretetét csupán az érte hozott *áldozatok* árán mutathatja ki. Olyan nemzeti érzés nincs, amely nyereszkesedően alapszik. Éppúgy nem nacionalizmus az sem, amely csak *egy-egy osztályokat* karol fel... Népünkre csak akkor lehetünk büszkék, ha egyetlen egy osztálya miatt sem kell többé szegyenkeznünk. Senki sem lehet büszke népére, ha annak egy része inségben él, gondterhes, esetleg züllött.“ (Hitler.) „A népi világnézetnek a népi államban meg kell valósítania azt a nemes korszakot, amelyben az emberek nem kutyák, lovak, macskák nemesítésében találják örömeiket, hanem abban, hogy az ember *méltóságát* növeljék.“ „A népi államnak nem az a feladata, hogy valamely fennálló társadalmi osztály fölényét védje, hanem az, hogy a néptársak egyeteméből a legtehetségesebbeket kiszemelje és őket hivatalokba, megfelelő méltóságokba juttassa.“ „Az a legjobb alkotmány és államforma, amelyik a legtermészetesebb biztonsággal juttatja a vezető pozíciókba a népközösség *legtehetségesebb* fiait.“ (Hitler.)

Mi nem egyéni érvényesülést keresünk, hanem a magyar népközösség jövőjének biztosításáért az *áldozatokat* és

a *gyalázatot*, amelyet szívesen is osztogatnak számunkra. Mi az aranyközéputon sohasem jártunk és sohasem járunk, mert ez az aranybálvány híveinek, Mammon szolgáinak útja. *Tizenhárommillió magyar* sorsáért küzdünk, akik *széles e világon* 37 országban vannak bűnös elődeink által szélnek eresztve. Amíg ezen 13 millió magyar közül *egyetlen* is nem mondhatja magát méltónak a magyar névre, amíg egyetlen is jogosan elégedetlen, addig *szélsőségesek* vagyunk és maradunk. Tizenhárommillió magyar népközösségének szerves kiépítéséhez van *fantáziánk*, mert előttünk olyan népközösségek *vezérei* állanak, akik szintén a lövészárkok sorsközösségbe hozó legmagasabb iskolájában tettek szert népközösségi elgondolásokra. Magyar népünk jövőjének biztosításához nem kérünk fantáziát azoktól a széllal bélelt erkölcsi és szellemi *tökfilkóktól*, akik bennünket fantasztáknak tisztelnek.

Népközösségünk jövőjéért *türelmetlenek* és *szenvedélyesek* vagyunk és maradunk. „A közönyösek sohasem csináltak és ezentúl sem fognak sohasem történelmet csinálni.⁴⁴ (Mussolini.) Mi nem tudunk népközösségünkkel szemben közönyöskké válni. Érte türelmetlenül harcolunk. „A kereszténység sem elégedett meg oltárépítéssel, hanem elpusztította a pogány oltárokat. Csakis ebből a fanatikus türelmetlenségből fakadhatott a megdönthetetlen hit. Ez a türelmetlenség a hit előfeltétele.⁴⁴ (Hitler.)

„Az államhatalom csak akkor igényelhet tiszteletet és védelmet, ha a nép érdekeinek megfelel, vagy legalább is nem ártalmas arra. Az államhatalom nem lehet öncél, mert ha az lehetne, akkor ennek a világnak minden erőszakossága szent és sérthetetlen volna. Ha az államhatalom segítségével egy népet a tönk szélére juttattak, akkor egy ilyen nép fiainak nemcsak joga, de egyenesen kötelessége a felkelés!⁴⁴ (Hitler.) „A politikai reformmozgalmak sohasem érhetik el céljukat felvilágosító munkával vagy az uralkodó hatalom befolyásolásával, hanem kizárólag azért, hogy magukhoz ragadják a politikai hatalmat. Minden világotrengető eszmének nemcsak joga, hanem kötelessége is, hogy biztosítsa számára azt az eszközt, mely célkitűzéseinek keresztülvitelét lehetővé teszi!⁴⁴ (Hitler.) „Ha az emberekkel szemben elkövetett igazságtalanság ellenállásra készíti az érdekelteket, ak-

kor sem törvény, sem bíróság, sem hatóság nem képes megszüntetni ezt a harcot.“ (Hitler.) „Minden olyan kísérlet, amely egy világnézetet és annak szellemi kihatásait minden szellemi alapot nélkülöző puszta erőszak által kíván megsemmisíteni, fiasköval végződik, sőt nem egyszer az ellenkezőjét éri el mindannak, amit kíván.“ (Hitler.)

A békétdadogók, nyugalmatmakogók, pacifizmustnyá-
vógók gyáva, nyápic rétegevel szemben éppen azért hálál-
kodunk az Istennek, hogy egy *heroikus korszakban* a kor-
eszme nemzeti megtestesítéséért harcolhatunk és szívesen,
önként, önzetlenül vállalhattuk a Megváltó tövises útjainak
továbtaposását. A XX. század koreszméjét, az idők jelét
megismerni nem tudókkal szemben (Máté 16. 3.) nekünk az
Igazság Lelke a bekövetkezendőket megjelentette (János 16.
13.). Népközösségünkért gyalázásokkal és nyomorgattatások-
kal a nyilvánosság elé hurcoltattunk, de még vagyonunk el-
rablását is örömmel fogadtuk (Pál Zs. 10. 33.). Ismételten
megvádoltattunk és mégsem aggodalmaskodtunk, mert a
Szent Lélek által szólunk és feleltünk a vádakra (Márk 13.
11.). Szabadságunkban korlátoztattunk, de a Krisztusban
megismert Igazság szabaddá tette a mi lelkünket. Zsidók és
zsidóbérenc gyászmagyarok együttműködése folytán megta-
pasztaltuk mindazt, amit Cion bölcséinek jegyzőkönyvei elle-
nünk előírtak. De szívesen viseltük és viseljük a rágalmakat,
gyalázásunkat attól a fajtól, amely az írás szavai szerint bűn
alatt van, amely fajnak egy tagja sem igaz, de mind haszon-
talan, álnok, vérontó, romlasztó, bomlasztó (Róm. 3. 9—18.),
mind hazug, hitető, csaló, Krisztusttagadó és mind az ördög
fia ((Ján. I. lev. 2. 22; 2. lev. 2. 7. és Ján. ev. 8. 37—59). Nem
fáj nekünk a Krisztustalanoktól felénk tajtékzó gyűlölet,
mert ők Krisztust elébb gyűlöltek, mint bennünket (János
15. 18.). Minél keményebben gyűlölnek, gyaláznak bennünket
nemzetközi bankszter ivadékaik és álkeresztény szövetsége-
seik, annál erősebbek vagyunk, mert Krisztus közöttünk van
(Kolossz. I. 27.), mert Krisztus a hitünk által szíveinkben
lakozik (Efez. 3. 17.) és mert mi együtt Krisztusnak rész
szerint tagjai vagyunk (I. Kor. 12. 27.).

Ellenünk harcolnak a letúnt liberalizmus bajnokai, po-
litikai légtomászai, haszonélvezői és erőszakmesterei, akik a
szabadságot a gonoszság palástjául használják (I. Péter 2.

16.). Ellenünk harcolnak a Krisztuskáromlók és ellenünk küzdenek a Krisztusthívőknek törvény elé hurcolói (Jakab 2. 6—7.). Ellenünk harcolnak a képmutató farizeusok (Lukács 12. 1.), a viperák fajtái (Máté 3. 7.), akik elviselhetetlen terhekkal terhelik meg az embereket, de ők maguk egy újjal sem illetik a terheket (Lukács 11. 46.) és akiktől a munkások elfogott bére az Istenhez kiált (Jakab 5. 4.).

Ellenünk küzdenek azok is, akik ajkaikkal tisztelik Krisztust, de a szívok távol van Tőle (Márk 7. 6.) és Krisztus örömhírét, Evangéliumát elferdítik (Gálát. 1. 7.). Akik minden dolgaikat csak azért cselekszik, hogy lássák őket az emberek: megszélesítik imaszíjjaikat és megnagyobbítják köntöseik peremét (Máté 23. 5.). Akik az Istenfélelmet nyereszkesedésnek tekintik (I. Timót 6. 5.). Akik viselik a kegyesség látszatát, de megtagadják erejét (2. Timót 3. 5.). Ellenünk küzdenek azok, akik egyszerre akarnak Istennek és a Mammon aranybálványának szolgálni (Máté 6. 24.). Akiknek Istene az ő hasuk, dicsőségük az ő gyalázatukban van és mindig a földiekkel törődnek (Filip. 3. 19.). Ok Kain és Balaám útjain bérért tévelygő szennyfoltok; víztelen, szelektől hányt-vetett fellegek; elhervadt, gyümölcstelen, kétszer meghalt és többől kifagyott fák; tengerek megvadult habjai, amelyek a maguk rútságát tajtékozzák; tévelygő csillagok, akiknek a sötétség homálya van fenntartva (Júdás 11—13.).

Mi nem hamisítjuk meg az Isten igéjét, hanem a nyilvánvaló Igazsággal kelletjük magunkat minden ember lelkiismeretének az Isten előtt (2. Kor. 4. 2.). Boldogok vagyunk, mert éhezünk és szomjúhozunk a magyar igazságot és háborúságot szenvedünk érte. Az üldözések, nyomorgatások, otthontalanítások, bántalmazások erősítenek, hatalmasítanak bennünket (2. Kor. 12. 10.).

Pál apostolnak legbensőségesebb levelével, megszigorított római fogságából a filippibeliekhez intézett írásával mi is megmondhatjuk, hogy jelen körülményeink nagy hasznára vannak örömhírünknek, mert úgy az őrségen, mint egyebütt ismeretes lett küzdelmünk célja és a bilincseinkből bizalmat merítő testvérek még bátrabban hirdetik eszméinket.

És Pál apostol legszebb védőiratával, a korinthusbeliekhez írt második levelével (4. 8—9.) kiálthatjuk:

„Mindenütt nyomorgattatunk, de meg nem szorítottunk
kétségeskedünk, de nem esünk kétségbe;
üldöztetünk, de el nem hagyatunk;
tiportatunk, de el nem veszünk!“

VAGYUNK ÉS MARADUNK!

JÖVÜNK, GYŐZÜNK ÉS LESZÁMOLUNK!